

European Social Innovation Campus

METODEDEFINISJONSRAPPORT

Medfinansiert av EU. De synspunktene og meningene som uttrykkes, er imidlertid bare forfatterens egne og gjenspeiler ikke nødvendigvis synspunktene og meningene til Den europeiske union eller Det europeiske forvaltningsorganet for utdanning og kultur (EACEA). Verken EU eller EACEA kan holdes ansvarlig for dem.

Faktaark om leveransen

Prosjektnummer:	101111846
Prosjektforkortelse:	ESIC
Prosjekttittel:	European Social Innovation Campus

Tittel på leveransen:	D2.1 Rapport om metodedefinisjon
------------------------------	---

Arbeidspakke:	WP2
----------------------	-----

Oppgave:	T2.1 Bærekraftig samarbeid om kompetanseutvikling
-----------------	---

Type:	R – Dokument, rapport
--------------	-----------------------

Formidlingsnivå:	PU – Offentlig
-------------------------	----------------

Versjon:	1
-----------------	---

Leveringsdato:	26.02.2024
-----------------------	------------

Stikkord:	#metode #kompetanseutvikling
------------------	------------------------------

Sammendrag:	
--------------------	--

Ved å bli med i pakten for ferdigheter innen nærhet og sosialøkonomi bidrar European Social Innovation Campus (ESIC) til utfordringen med å heve kompetansen for og omskolere 5 % av arbeidsstyrken og gründerne i sektoren hvert år for å takle den grønne og digitale omstillingen i sosialøkonomien ved å styrke kapasiteten til sosial innovasjon. Alliansen samler høyere utdanning og yrkesopplæring, sosialøkonomiske organisasjoner og bedrifter fra flere europeiske land, og aktører på europeisk nivå.

Hovedmottaker:	Odisee University of Applied Sciences
-----------------------	---------------------------------------

Forfattere:	Philippe Eiselein, Bram Oers, Dries Couckuyt
--------------------	--

Utvikling av en European Social Innovation Campus: Veien videre (februar 2024)

Innledning

Sosial innovasjon virker stadig viktigere i dagens samfunn, i og med de økende sosiale og miljømessige problemene samfunnet står overfor (Millard & Fucci, 2023). Men hvordan kan vi videreutvikle det? Sosial innovasjon refererer til den kollektive innsatsen og de læringsprosessene der sivilsamfunnet tar tak i presserende samfunnsbehov og fremmer betydelige sosiale endringer (Edwards-Schachter & Wallace, 2017). En av de mest kjente typene sosiale innovatører er sosiale entreprenører (Avelino et al., 2019), som er anerkjent for sine nye metoder og entreprenørånd som tar sikte på å løse komplekse sosiale problemer, samtidig som de opprettholder fokus på økonomiske eller kommersielle mål. Deres rolle som katalysatorer for endring understreker den kritiske betydningen av å ruste dem med den nødvendige kompetansen til å forstå de utfordringene som ligger i å drive sosial innovasjon (Eiselein & Dentchev, 2021).

Tross anerkjennelsen av det potensialet sosiale innovatører har til å gjennomføre meningsfull endring, møter de ofte betydelige hindringer, ikke bare når det gjelder å utvikle virksomhetene sine, men også å skalere påvirkningen de har over tid (Seelos & Mair, 2017). En av de underliggende problemstillingene er knyttet til å tilegne seg, pleie og forbedre den kompetansen og kunnskapen som kreves for ambisjonene deres. Kompleksiteten i samfunnsproblemene, kombinert med den dynamiske og noen ganger paradoksale arten til sosial innovasjon, krever et omfattende ferdighetssett som skal være til stede både hos enkeltpersoner og team eller organisasjoner. Det mangler imidlertid strukturerte utdanningsløp og støttemekanismer innenfor deres støttende økosystem, og vi vurderer hovedsakelig de spesifikke interessentene ved høyere utdanningsinstitusjoner.

Høyere utdanningsinstitusjoner får stadig større anerkjennelse for sin rolle når det gjelder å fremme sosial innovasjon gjennom forskning, utdanning og samfunnsoppdrag (Altbach, 2008; Jaeger & Kopper, 2014). Det har vært en merkbar utvidelse av kompetanserammeverk og kurs med fokus på entreprenørskap og bærekraft (Ottén et al., 2022), noe som gjenspeiler en økende institusjonell forpliktelse til å pleie den neste generasjonen av sosiale innovatører. Likevel medfører dette mangfoldet av

utdanningstilbud også utfordringer. Mangfoldet i konseptuelle og pedagogiske rammeverk kan, selv om det er berikende, også komplisere landskapet, og potensielt hindre effektiviteten av støtten til framtidige sosiale innovatører. Videre understreker en ubalanse i den kompetansen som utvikles innenfor akademiske læreplaner, kombinert med mangel på sammenhengende kurstilbud, behovet for en mer integrert tilnærming til utdanning i sosial innovasjon (Bogdan, 2016; Gonzalez-Perez & Ramirez-Montoya, 2022).

Derfor krever utvikling av kompetanse innen sosial innovasjon ikke bare en forståelse av behovene til sosiale innovatører, men også en vurdering av de pedagogiske metodene som er best egnet for å utvikle slik kompetanse, og hvordan dette samsvarer med både markedsdynamikk og samfunnskrav. Å forstå alle de tre delene vil kulminere i en helhetlig og omfattende kompetansestrategirapport for sosial innovasjon, utdanning og læring. En slik strategi bør ikke bare ha som mål å ruste sosiale innovatører med et bredt spekter av kompetanse og kunnskap, men også å fremme et miljø som støtter kontinuerlig læring og tilpasning.

Metode

Det sentrale forskningsspørsmålet for European Social Innovation Campus (ESIC)-prosjektet er å forstå hvordan en læreplan for sosial innovasjon kan utvikles, og spesielt i ni europeiske land i løpet av prosjektets levetid på fire år. Tabell 1 viser en oversikt over alle de forskjellige artiklene og forskningsinitiativene (som for øyeblikket er tenkt). Arbeidspakke 2 legger et solid grunnlag for slik utvikling ved å gjennomføre en uttømmende strukturert litteraturgjennomgang for bedre å forstå hvilken kompetanse og hvilke rammeverk som er veletablerte (eller ikke) i den relevante litteraturen. Vi søkte etter engelskskrevne, fagfellevurderte artikler i Web of Sciences databaser ved å bruke et helhetlig sett med søkestrenger i titler, sammendrag og stikkord i artikler, som dekket områdene sosial innovasjon, kompetanse og læreplaner. Denne søkestrengen ble drøftet i flere runder blant seniorforskere og akademikere samt et panel av eksperter på sosial innovasjon. Vi analyserte 450 artikler og gikk grundig gjennom en tredjedel av dem. Disse grundig sorterte artiklene ble valgt ut ved å fokusere på tidsskriftene med høyest påvirkningsfaktor, høyest antall publikasjoner, ledende forfattere samt ofte siterte artikler. I en andre fase vil vi utvide vår SLR-metode ved å bruke et KI-assistert søk for å oppdage

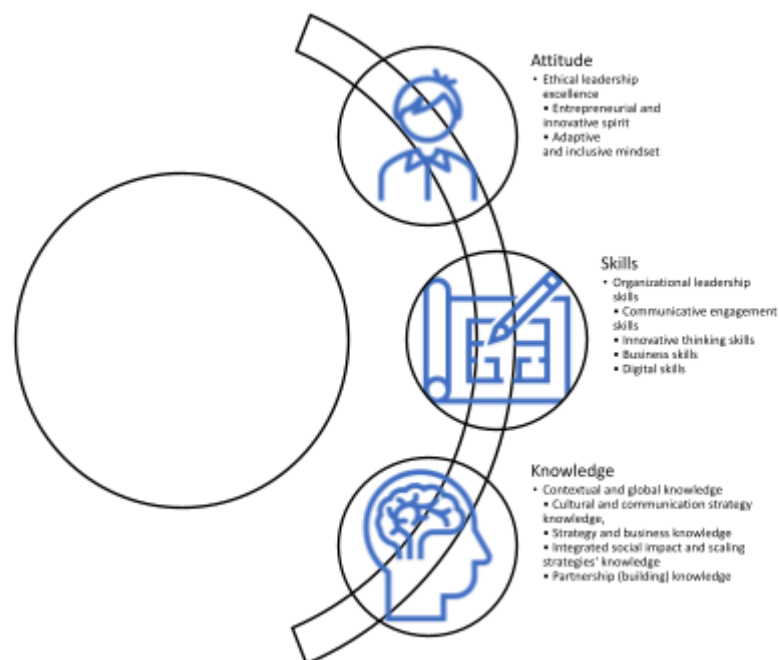
oversett kompetanse innenfor veletablerte kompetanserelaterte eller pedagogiske rammeverk for utdanning i sosial innovasjon. Bruk av maskinlæring kan automatisere lærings- og screeningsprosessen (Zhang et al., 2022) og dermed redusere tiden og kostnadene ved å gjennomføre omfattende SLR, samtidig som den akademiske stringensen opprettholdes når det utøves passende tilsyn. (Atkinson, 2023; van Dijk et al., 2023).

Videre har WP2 utarbeidet en helhetlig metode for å samle en mengde ekspertise og innsikt mellom kulturer og grenser, ved å etablere forskningskomiteer i fire europeiske regioner og med 15 samarbeidspartnere. Dette vil være gunstig for forskjellige artikler og forskningsinitiativer, siden vi gjennomfører en langsgående, kvalitativ og utforskende tilnærming mellom 2024 og 2027. Basert på omtrent 60 semistrukturerte intervjuer i 10 land og fire europeiske regioner samt 30 fokusgruppediskusjoner og 50 arbeidsseminarer, tar vi sikte på å forstå implementeringsprosessen for utdanning i sosial innovasjon. Deltakerne rekrutteres gjennom forskjellige forskningskomiteer, som legger vekt på å samle eksperter på sosial innovasjon innen høyere utdanning, academia eller offentlig sektor. Med en heterogen gruppe respondenter, fra et sosiokulturelt perspektiv, tar vi sikte på å sikre primærdata av høy kvalitet, som dekker forskjellige perspektiver på sosial innovasjon. Intervjuene vil bli tatt opp med deltakernes tillatelse og utført av partnerorganisasjoner på deres morsmål (noe som forenkler intervjuprosessen). Partnerne ville være ansvarlige for å oversette sine intervjuutskriftene, som deretter ville bli sentralisert. Intervjuprotokollen ville fokusere på tre temaer, nemlig «sosial innovasjon», «læreplan» og «kompetanse». I tillegg til primærdataene ville vi også samle så mange sekundære datakilder som mulig for å triangulere funnene. På en induktiv, iterativ måte kunne teorien deretter utvikles. Fokusgruppediskusjonene har som mål bedre å forstå forskjellige temaer, som «essensiell kompetanse», «pedagogiske metoder», «utviklingsprosess og -krav» og «markedsdynamikk».

Foreløpige funn

Kompetanse

En gjennomgang av relevante akademiske artikler avdekket et omfattende sett med funn knyttet til holdninger, ferdigheter og kunnskap som er avgjørende for sosiale entreprenører som ledere innen sosial innovasjon. I litteraturen drøftes det hvordan de kan opptre som effektive og etiske ledere, samtidig som de opprettholder en gründer- og innovasjonsånd. Noen artikler påpeker at sosiale entreprenører må være inkluderende og kunne samarbeide med en rekke samfunnsinteressenter, samtidig som de har den rette robustheten og evnen til å overvinne utfordringer og finne veien gjennom den komplekse labyrinten av sosiale innovasjonsprosesser. Vi mener at det er behov for en rekke ferdigheter innen organisatorisk, kommunikativ, strategisk ledelse og innovasjonsledelse i bestemte globale kontekster, noe som indikerer at det er behov for hensiktsmessige kulturelle nyanser og forståelse innenfor spesifikke strategiske bedriftsøkonomiske metoder. Videre mener vi at ekspertise innen bærekraft og partnerskapsutvikling er avgjørende for sosial innovasjon. Figur 1 viser en generell oversikt.

Figur 1. Oversikt over hovedkategorier av kompetanse innen sosial innovasjon

Rammeverk

I litteraturen har vi funnet rammeverk som samlet sett kan hjelpe oss med å øke vår forståelse og utvikling av kompetanse som er nødvendig for utdanning og læring innen sosial innovasjon. Wiek et al. (2011) presenterer for eksempel nøkkelkompetanse innen bærekraft og fokuserer på et rammeverk for utvikling av akademiske programmer. Dette rammeverket vektlegger integreringen av bærekraftskunnskap, tenkning og problemløsningsferdigheter, og forbereder studentene til å håndtere komplekse bærekraftsutfordringer effektivt. Lans, Blok og Wesselink (2014) foreslår et integrert kompetanserammeverk for bærekraftig entreprenørskap i høyere utdanning. Arbeidet deres understreker behovet for en pedagogisk metode som kombinerer kunnskap om bærekraft med entreprenørskapsferdigheter. Ploum et al. (2018) beveger seg mot et validert kompetanserammeverk for bærekraftig entreprenørskap, og identifiserer spesifikk kompetanse som kreves for at gründere skal kunne implementere bærekraftig praksis i sine virksomheter.

Halberstadt et al. (2019) fokuserer på å lære bærekraftig entreprenørskap gjennom handling og fremmer et foreleserorientert rammeverk for tjenestelæring. Denne metoden vektlegger erfaringsbasert læring, der studentene engasjerer seg direkte i bærekraftsutfordringer, og dermed forbedrer sin entreprenørskapskompetanse. Foucrier & Wiek (2019) presenterer et prosessorientert rammeverk for kompetanse for entreprenørskap innen bærekraft. Dette rammeverket skisserer den kompetansen gründere trenger for å utvikle og styre bærekraftige virksomheter, deriblant systemisk tenkning, etisk refleksjon og strategisk ledelse. Diepolder, Weitzel og Huwer (2021) tilbyr en systematisk gjennomgang av kompetanserammeverk for bærekraftig entreprenørskap, der de syntetiserer eksisterende rammeverk for å identifisere kjernekompetanse og hull i litteraturen, med sikte på å legge til rette for framtidig læreplanutvikling.

García-González et al. (2020) drøfter sosialt entreprenørskap som en tverrgående kompetanse, og konstruerer og validerer et vurderingsverktøy i universitetssammenheng. Arbeidet deres støtter integreringen av utdanning i sosialt entreprenørskap mellom fagområder. Sáenz & López (2015) utforsker kompetanse innen sosialt entreprenørskap (COEMS) gjennom universitetsopplæringsprogrammer i Iberoamerika, og understreker

betydningen av å utvikle spesifikk kompetanse for sosiale entreprenører innen høyere utdanning. Sánchez-Hernández og Maldonado-Briegas (2019) undersøker programmer for bærekraftig gründerkultur som fremmer samfunnsansvar i en europeisk kontekst. Forskningen deres understreker den rollen utdanningsprogrammer spiller når det gjelder å fremme en kultur for bærekraftig entreprenørskap og samfunnsansvar blant studenter.

Referanser

- Altbach. (2008). *The complex roles of universities in the period of globalization*. 5–14.
<https://upcommons.upc.edu/handle/2099/8111>
- Avelino, F., Wittmayer, J. M., Pel, B., Weaver, P., Dumitru, A., Haxeltine, A., Kemp, R., Jørgensen, M. S., Bauler, T., Ruijsink, S., & O’Riordan, T. (2019). Transformative social innovation and (dis)empowerment. *Technological Forecasting and Social Change*, 145(May 2017), 195–206. <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2017.05.002>
- Edwards-Schachter, M., & Wallace, M. L. (2017). ‘Shaken, but not stirred’: Sixty years of defining social innovation. *Technological Forecasting and Social Change*, 119, 64–79.
<https://doi.org/10.1016/j.techfore.2017.03.012>
- Eiselein, P., & Dentchev, N. A. (2020). Managing conflicting objectives of social enterprises. *Social Enterprise Journal*, 16(4), 431–451. <https://doi.org/10.1108/SEJ-03-2020-0015>
- Foucrier, T., & Wiek, A. (2019). A process-oriented framework of competencies for sustainability entrepreneurship. *Sustainability*, 11(24), 7250.
- González-Pérez, L. I., & Ramírez-Montoya, M. S. (2022). Components of Education 4.0 in 21st Century Skills Frameworks: Systematic Review. *Sustainability*, 14(3), 1493.
<https://doi.org/10.3390/su14031493>
- Jaeger, A., & Kopper, J. (2014). Third mission potential in higher education: measuring the regional focus of different types of HEIs. *Review of Regional Research*, 34(2), 95–118.
<https://doi.org/10.1007/s10037-014-0091-3>
- Lans, T., Blok, V., & Wesselink, R. (2014). Learning apart and together: Towards an integrated competence framework for sustainable entrepreneurship in higher education. *Journal of Cleaner Production*, 62, 37–47.
- Millard, J., & Fucci, V. (2023). The role of social innovation in tackling global poverty and vulnerability. *Frontiers in Sociology*, 8. <https://doi.org/10.3389/fsoc.2023.966918>
- Otten, R., Faughnan, M., Flattley, M., & Fleurinor, S. (2022). Integrating equity, diversity, and inclusion into social innovation education: a case study of critical service-learning. *Social Enterprise Journal*, 18(1), 182–200. <https://doi.org/10.1108/SEJ-11-2020-0101>

Ploum, L., Blok, V., Lans, T., & Omta, O. (2018). Toward a validated competence framework for sustainable entrepreneurship. *Organization & Environment*, 31(2), 113–132.

Sáenz, N., & López, A. L. (2015). Las competencias de emprendimiento social, COEMS: Aproximación a través de programas de formación universitaria en Iberoamérica. *REVESCO. Revista de Estudios Cooperativos*, 119, 159–182.

Sánchez-Hernández, M. I., & Maldonado-Briegas, J. J. (2019). Sustainable Entrepreneurial Culture Programs Promoting Social Responsibility: A European Regional Experience. *Sustainability*, 11(5), 1405.

Seelos, C., & Mair, J. (2017). Innovation and scaling for impact: How effective social enterprises do it. Stanford university press.

van Dijk, J., Zhang, Q., & Sousa, S. C. (2023). Employing AI in sustainability research: Opportunities and challenges. *Journal of Artificial Intelligence Research*, 68(1), 455–489.

Zhang, L., Li, N., & Chen, P. (2022). Machine learning for sustainability: A new facet of environmental science. *Data Science for Sustainability*, 4(3), 77–88.

Tabeller

Tittel	Metode	Teoretisk metode	Mål-konferanse	Forventet innlevering til tidsskrift
Shaping the future of social innovation education: A Systematic Literature Review of Competence Frameworks	Strukturert litteraturgjennomgang	Kompetansebasert utdanningsteori Teori om sosial innovasjon	International Association of Business & Society (IABS) – EMES International Research Network (EMES)	2024
Broadening horizons in social innovation education: what machine learning has to reveal		Databasert beslutningsrammeverk	Regionale vitenskapsdialoger for fred og bærekraftig utvikling (ERSA)	2025
Current competencies' gap for social innovation across Europe	Kvalitativ forskning, semistrukturerte intervjuer (+/- 60 intervjuer; 30 deltakere i fokusgruppediskusjoner)	Teori om sosial innovasjon Institusjonell teori	International Social Innovation Research Conference (ISIRC)	2025
European state of the art of social innovation education		Komparativ utdanningsteori		2025
The pedagogical evolution of social innovation education across Europe		Teori om sosial læring		2025
The European social innovation market dynamics	Kvantitativ forskning (basert på en årlig undersøkelse utført mellom 2024 og 2027)	Institusjonell teori Territorial kunnskapsdynamikk	Academy of Management (AoM)	2027

Tabell 1. Publikasjonsstrategi for ESIC-forskning